

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Květen 2022

PROSPĚJE VÁM, ABYCH ODEŠEL

V šestém velikonočním týdnu se slaví svátek Kristova nanebevstoupení. Každý den se čte evangelium z Ježíšova loučení. Opravdu prospěje učedníkům, že Kristus odejde k Otci? Jejich přirozenou reakcí je zármutek a nejistota. Sotva zažijí ohromnou radost a překvapení, že on opravdu žije, přichází zklamání:

Ten, kterého milovali, na koho vsadili celý svůj život, odchází tam, kam ho oni nyní nemohou následovat. „Budete mě hledat, ale nenajdete. A kde jsem já, tam vy přijít nemůžete.“ (Jan 7,34)

Proč je tedy dobré, aby jejich Mistr odešel? Protože jen tak ho mohou poznat novým způsobem. Když někoho drahého v životě ztratíme, ať už jde o fyzické vzdálení nebo úmrtí, stává se, že teprve potom ho doceníme, vidíme jiným očima. Nepřítomnost milovaného člověka je šancí, jak prohloubit náš vztah

k němu: naši touhu po jeho blízkosti, po jeho slovech. A totéž platí i vůči Kristu. Apoštolové znali dobře pozemského Ježíše. A možná si ho tak trochu "přivlastnili" (nestává se to i nám?) Je třeba mít od-stup, abychom získali nový pří-stup. Pravá přítomnost se dosáhne skrze nepřítomnost.

Jistě bylo dobré znát Krista během jeho pozemského života - kráčet s ním po Galileji a Judsku, být svědkem jeho zázraků, naslouchat jeho slovům. Ještě lepší je však znát Krista v Duchu a v pravdě, jako vnitřního průvodce životem. Aby ho mohli takto „vidět“, musí ho z fyzického pohledu „ztratit“. A nejen to, musí „ztratit“ svůj dosavadní pohled na život: „Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ (Mt 16,25)

Pán utěšuje své učedníky, že je nenechá osamocené, ani když půjde na smrt nebo, jak to chápe liturgie, až vstoupí na nebesa. "Ještě malou chvíli a svět mě už neužrjí, vy však mě užříté, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás" (Jan 14,19-20).

Nanebevstoupení vytváří novou blízkost Krista. Nemůžeme sice Krista navenek vidět a slyšet, ale je v nás samých, stal se naším nejnítérnějším základem. Tam ho můžeme plně slyšet v tichých impulsech našeho srdce. Nevidíme Krista v jeho vnější podobě, ale vidíme ho očima víry jako pokoj, jako souzvuk s námi samými, jako jednotné bytí.

Ježíš chápe, proč jsou učedníci plni smutku, ale slíbil nám, že se náš zármutek promění v radost. Srovnává nás se ženou, která se obává porodu. "Ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme" (Jan 16,21n). Jsme zrozeni jako noví lidé. Odkládáme svou starou identitu, v níž jsme se definovali podle světa, podle úspěchu a neúspěchu, podle uznání a přízně. Nyní je naše identita dána Kristovou přítomností v nás. V Ném je v nás pravá radost, radost, kterou nám již nikdo nemůže vzít. „To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.“ (Jan 15,11)

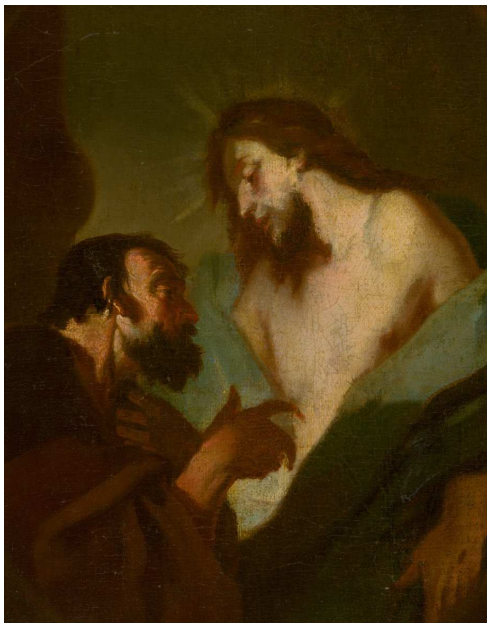
Pokud jsme někdy zakusili, jak dobrý je Pán, jak dobré je přebývat s ním (Učedníci něco podobného prožili na hoře Proměnění), pak bylo pro nás nepřijemné prokousat se obdobím suchopáru, prázdnoty při modlitbě, liturgii ... Kristus jakoby odešel, opustil nás. Kde jsou jeho projevy něžnosti a pozornosti? Vyprahlost se může ukázat jako velké obdarování, prohloubí naši touhu po něm, otevře nás pro nové setkání s ním ... Kristus totiž odešel, aby nově přišel.

Přijměme to slovo "prospěje vám, abych odešel". Skutečně prospěje - prožili jsme-li radost z jeho blízkosti, prožijeme "jásot nepopsatelný a oslavený" (1Pt 1,8), zakusili jsme-li "klid a ztišení u jeho nohou", pak zažijeme "pokoj rozlévající se jako řeka" (Iz 48,18). Zakusili jsme-li, jak je Kristus dobrý, zažijeme ... jak je ještě lepší!

Angelo Scarano

V RANÁCH SVĚTA SE DOTÝKÁME BOHA

O Velikonocích jsme oslavili Ježíšovo vítězství nad smrtí. Nyní, v době velikonoční, si připomínáme, jak ze setkání se vzkříšeným Kristem pomalu vstávala z mrtvých víra učedníků. I jejich víra totiž prošla tmou Getsemane a byla ukřižovaná – jak zklamáním, bolestí a zmatkem z toho, že jejich Mistr a Pán zemřel jako zločinec na kříži, tak také tím, že oni sami zklamali: jeden z nich ho prodal, druhý veřejně opakovaně zapřel, ostatní ho v Getsemane opustili a utekli. A On nyní podivuhodně přichází k nim znovu a křísí jejich víru. Přichází k nim změněný. Nejsou si jistí, že je to On, že to není přelud; legitimuje se jim svými ranami.

I naše víra potřebuje mnohdy vstát z mrtvých. Platí to o naší osobní víře, ale i o víře církve, procházející opakovaně zkouškami. I tato doba je tvrdou zkouškou naší víry, nesnadným hledáním Boha. Zdroj a zároveň předmět naší víry, živý Kristus, je tajemství, nikoliv evidentní, banální fakt, který bychom mohli brát jako samozřejmost. Je to tajemství, právem budící údiv, otázky i pochybnosti. Znovuzrozená víra není lehká, nese na sobě stále rány, jako na sobě nese rány i Vzkříšený Ježíš. Nevstupuje do myslí, uzavřených strachem. Prochází branou radosti a údivu, znovu se rodí, znovu její plamen vstává z popela. O Velikonocích se v liturgii modlíme, aby se víra církve a víra každého z nás znovu rozhořela. Nebojme se přiznat a připustit si, že i na naši

víru leckdy dopadají stíny křížů a bolestí naší doby. Ale i těžce zraněná víra může znovu vstát k životu.

Existují pomáhající a škodící pochybnosti. Škodící pochybnosti jsou ty, které zastavují další hledání v bodu skepse („kdo ví, jak to všechno je?“) a rozkládají naši pra-důvěru a naši odvahu žít s tajemstvím, jít dál cestou víry a důvěry.

Pomáhající pochybnosti především pochybují o naší schopnosti vše nyní bezesbýtku pochopit a vysvětlit naším rozumem a současným poznáním; jsou naopak výrazem naší pokory před tajemstvím, a proto jsou pomocí víře na její cestě na hloubku. Víra, jak jsme si řekli o Velikonocích, není zastávání nějaké náboženské ideologie, nýbrž neustálým hledáním Boha. Je to drama hledání, které smí skončit až v Boží náručí. Teprve tam se poutnická víra mění v jistotu vidění a vědění.

Často vyprávím o svém zásadním prožitku, o kterém jsem psal v knize „Dotkni se ran“. Když jsem v indickém Madrasu, blízko místa, kde podle legend byl apoštol Tomáš umučen, navštívil katolický sirotčinec, plný hladových, nemocných, často znetvořených dětí, tak tam jsem si uvědomil: To jsou Kristovy rány dnes!

Všechna bída, utrpení a zejména války jsou rány na těle Krista. Kéž bychom se učili vidět, kde jsou kolem nás – a někdy i v nás – nezhojené jizvy po ranách; kde jsou Kristovy rány také na těle církve, tomto „mystickém těle Kristově“. Skrze tajemství Vtělení, toto nezrušitelné zasnoubení božství s lidstvem,

je každý člověk, celé lidstvo, určitým způsobem přivtěleno ke Kristu, spojeno s Kristem. Ti, kteří v tomto roce zabíjejí i ženy a děti při zločinném vpádu na Ukrajinu, mučí a křížují Krista – to jasně řekl papež František.

V evangelijních vyprávěních nám Kristus ukazuje své rány, prokazuje jimi svou totožnost. Tím i nás vyzývá, abychom ani my neskrývali své rány a nestyděli se za ně. Nemusíme je před druhými ani před sebou zakrývat maskami a šminkami. I naše víra je často zraňovaná. Ale jen zraněná víra, nikoliv sebejistá, nepohnutá, tedy mrtvá víra, je skutečně velikonoční, křesťanská víra. I o ní platí, co napsal Vladimír Holan ve své básni: Co se nechvěje, není pevné.

Papež František napsal tato krásná a důležitá slova:

„Bůh je všude a je třeba ho hledat a nacházet ve všech věcech. [...] Ano, v tomto hledání a nalézání Boha ve všech věcech ale vždy zůstává zóna nejistoty. Musí zde být. Tvrdí-li někdo s naprostou jistotou, že potkal Boha, a nedotkne se ho ani náznak nejistoty, není to v pořádku. To je podle mě důležité vodítko. Má-li někdo odpovědi na všechny otázky, je to důkaz, že Bůh s ním není. Znamená to, že je falešným prorokem, jenž využívá náboženství pro sebe. Velcí vůdcové Božího lidu, jako Mojžíš, vždy nechávali prostor pochybnosti. Musí se nechávat prostor Hospodinu, ne našim jistotám. Je třeba, abychom byli pokorní.

Abrahám se s vírou vydal na cestu, aniž by věděl, kam jde. Život nám nebyl dán jako operní libreto, v němž je všechno napsáno. Život znamená jít, kráčet, dělat, hledat, vidět... Je třeba pustit se do dobrodružství, které tkví v tomto: hledat setkání, nechat se hledat a dovolit Bohu, aby nás potkal. [...] Já mám jednu dogmatickou jistotu: Bůh je přítomen v životě každé osoby.“

Opakujeme stále znovu: Víra není ideologie, není to zastávání nějakého náboženského názoru a přesvědčení. Je to trvalé hledání Boha. O Velké noci jsme slyšeli otázku: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ a řekli jsme si, že víra ve Vzkříšení se projevuje dobrodružstvím hledání živého Krista v našem světě.

Evangelium nám říká, že se Ježíš dává poznat podle svých ran. Jsem přesvědčen, že právě v krvácejícím světě naší doby je nám Kristus velmi blízko. Nezavírejme se ani do svého strachu, ani do svých jistot; nezavírejme před ním své oči ani svá srdce.

Tomáš Halík

LITURGICKÉ OKÉNKO

Magnificat (Svátek navštívení Panny Marie)

Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela

Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jáás v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédł na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“

Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

(Lk 1,39–56)

Na cestě víry Božího lidu jej panenská Bohorodička neustále provází. Svědčí o tom zvláštním způsobem chvalozpěv "Magnificat", který vytryskl z hloubi Mariiny víry při její návštěvě u Alžběty a nepřetržitě zaznívá po celé věky v srdci církve. Svědčí o tom jako každodenní opakování v liturgii nešpor a při tolika jiných příležitostech osobní a společné zbožnosti.

Magnificat nám ukazuje Marii jako člověka chválicího. Jako někoho, kdo v určité chvíli života přímo překypuje Boží chválou. Maria vyznává, že se na ní naplňuje zaslíbení dané předkům a především "Abrahámovi a jeho potomkům na věky"; že se tedy v ní jako v Kristově matce sbíhá celý plán spásy. A v Marii se rodí završení splnění těchto slibů. Víc než Spasitele - Ježíše jsme dostat nemohli. Maria o těchto věcech jen neslyší, ona je prožívá ve vlastním životě. Spása se tak stává součástí jejího žití. A chválou za tyto dary se potom stává celé její bytí.

Chvalozpěv Magnificat církev po Marii pouze neopakuje, ale modlí se ho s ní. Víme přece, že Bůh se nás ujal, že nás povýšil do stavu Božích dětí, učinil s námi velké věci - osvobodil nás totiž od moci hříchu.

Když se zadíváme podobně jako Maria na celek našeho života, na život našeho společenství, farnosti, národa, světové církve - musíme žasnout nad podivuhodností Božího vedení. Budeme-li se takto dívat, budeme Panně Marii víc rozumět. Budeme s ní děkovat nejen jedněmi slovy, ale jedním srdcem. A snad potom také pochopíme, že dík a chvála je náš základní modlitební postoj.

Modleme se:

Bože, děkujeme Ti za světlo, kterým osvětluješ náš život. Děkujeme Ti, že jsme poznali sami sebe jako lidi, které jsi obdaroval a povýšil. Děkujeme Ti, že se můžeme ve chválách spojovat navzájem a že se můžeme spojovat i s Pannou Marií.

Znovu se s tebou, Maria, radujeme nad Boží štědrostí. A radujeme se z toho, že tato štědrost, dobrota a velkomyslnost Boží ani do dneška nepřestala.

Panno Maria, pomáhej nám, prosím, ať stále vidíme víc než jen své starosti a bolesti, úspěchy a neúspěchy. Pomáhej nám, ať vidíme jádro své záchrany, abychom už teď na zemi mohli s Tebou děkovat. Amen.

Z encykliky Redemptoris Mater (Jan Pavel II.)

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatá Zdislava z Lemberka (asi 1220 -1252)
patronka rodin

Narodila se v Křižanově kolem roku 1220. Rodiče, Přibyslav z Křižanova a Sibyla ze Sicílie, byli zámožní, vzdělaní a zbožní lidé. Matka Sibyla přišla z Německa s mladší královskou dcerou Kunhutou, nevěstou budoucího krále Václava I. Pan Přibyslav, purkrabí v Brně, si Sibylu vzal jako mladou vdovu. Říkalo se o něm, že byl zevně rytířem a v nitru mnichem. Spolu měli 5 dětí, z nichž Zdislava byla nejstarší. Rodiče jí poskytli všestrannou výchovu a učili ji lásce k Bohu a úctě k duchovnímu stavu.

Bylo jí něco přes patnáct let, když se provdala za Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberku v severních Čechách, kam se po svatbě na Křižanově přestěhovala. Její muž byl rytířem, zdobeným válečnou slávou, s křížáckým zanícením pro věc křesťanství. Měli spolu čtyři děti: Havla, Markétu, Jaroslava a Zdislava. Pan Havel podporoval řád bratří kazatelů – dominikánů, který si

jeho manželka velmi oblíbila. Do tohoto řádu s apoštolským zaměřením Zdislava vstoupila jako laická terciářka.

V blízkém městě Jablonném založili špitál, postavili chrám svatého Vavřince s klášterem pro dominikány. Chrám byl papežem Janem Pavlem II. povýšen na baziliku minor. Pan Havel měl účast i na díle Anežky Přemyslovny v Praze Na Františku. Můžeme se tedy právem domnívat, že se obě svaté ženy – Zdislava a Anežka – osobně znaly.

Nejvíce však Zdislava vynikala svou velkou láskou k potřebným. S radostí navštěvovala často chudé, jakoby v nich očima víry viděla trpícího Ježíše. Zákon lásky k bližnímu byl náplní jejího života podle evangelia. Mateřsky cítila hlavně s těmi nemocnými a zraněnými, kteří byli upoutáni na lůžko nebo byli postiženi jakýmkoliv neštěstím a pohromou. Podle Dalimilovy kroniky dokonce prý křísila mrtvé, vracela zrak slepým a uzdravovala chromé i jinak nemocné.

Osvědčila se v době vzpoury proti Václavu I. v letech 1248-49, kdy země trpěla občanskou válkou a její muž Havel byl po boku Václavově. Zvládla

zabezpečení hradu, starost o všechny obyvatele i o hladovějící uprchlíky z vypálených vesnic. Ošetřovala, léčila, přitom šířila kolem sebe klid a důvěru.

Sama si odříkala vše, co jen bylo možné. Žila s Kristem v celém svém životě, nejen v modlitbě, rozjímání nad Písmem svatým, účastí na bohoslužbách a přijímáním svátostí. To byly zdroje, které ji posilovaly. Příkladným životem získávala i druhé, především svého muže.

Zemřela mladá, ve věku přibližně 32 let. Pohřbena byla v dominikánském kostele v Jablonném, kde se její ostatky dochovávají dodnes. Její lebka byla v opraveném barokním relikviáři uložena do postranního oltáře v chrámu sv. Vavřince. K blahořečení Zdislavy došlo roku 1907 Piem X. a ke kanonizaci roku 1995 papežem Janem Pavlem II. v Olomouci.

Zdislava nám i dnes ukazuje, jak život navenek všední lze prožívat ve sjednocení s Kristem nevšedně hluboce, radostně a krásně a může tak být plodný, požehnaný a plný pokoje.

Letos si připomínáme 770 let od jejího odchodu k Bohu. Hlavní oslavy tohoto jubilea budou probíhat v dominikánském klášteře v Jablonném 1. května a 28. května 2022. Život a odkaz svěřice byl mj. ztvárněn ve filmu „V erbu Ivce“ režiséra Ludvíka ráži, natočeném podle stejnojmenného románu Aleny Vrbové.

Modlitba

Bože, Ty's naučil svatou Zdislavu osvědčovat lásku k Tobě v každodenní péči o vlastní rodinu i trpící bližní; dej, ať podle jejího příkladu i my využíváme času věrným plněním Tvé vůle. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

Catholica.cz

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Jana (6. neděle velikonoční)

Ježíš řekl svým učedníkům: "Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal

navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu.

Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a je zachovává, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.

Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já.

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: 'Odcházím' a 'zase k vám přijdu'. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane."

(Jan 14,15-29)

Náměty k meditaci

- „Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám" I když jde nyní k Otci, nezanechá nás jako sirotky. Není už sice s námi, jako byl s učedníky, hmatatelný, slyšitelný, viditelný, ale je s námi jiným způsobem. Potřebujeme však oči víry, abychom rozeznali jeho přítomnost v nás a u nás.
- Ježíš od nás žádá, abychom Jej milovali, ale vysvětluje, že tato láska se nevypotřebuje v nějaké touze či citu. Nikoli, vyžaduje ochotu následovat. Shrnuje ji přikázání vzájemné lásky: „Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy“. Na pomoc nám posílá Přímluvce, který dává schopnost slyšet a porozumět a odvahu zachovávat a hlásat jeho slovo.
- "Kdo mě miluje, bude zachovávat, mé přikázání, mé slovo" – je to prostá implikace, konstatování: Ta láska vás promění. Budete zachovávat mé slovo, které vás povede k naplnění. "Já jsem cesta, pravda a život". Přikázání nám možná zní jako příkaz, rozkaz. Ale je to spíše naléhavá prosba. Ježíš chce, abychom v něm měli život.
- „Otec, a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“ Nejde o pouhé intelektuální poznání, jde o celostní, důvěrné poznání, jak bylo

v hebrejském prostředí toto slovo chápáno. Ježíš klade otázku: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš?“ (v.9)

- Ježíšovo rozloučení s učedníky nám může připomenout mnohá loučení v našem životě. Každé rozloučení zároveň bolí, ale je i šancí na něco nového. Přemýšlej, s čím by ses dnes měl rozloučit. Co bys chtěl nechat za sebou, aby v Tobě rozkvetl nový život?
- Chceš poznat Boha ještě víc? (Nejen rozumem a teoreticky, ale celou osobou). Kdykoli vnímáš, že tě evangelium neoslovuje, že Ježíšovo slovo k tobě vůbec nepromlouvá, nechává tě chladným, pak pros Ducha, aby ti otevřel srdce.

Pastorace.cz

Svatodušní slavnost

Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. (Sk 2,1)

Chtěli bychom vás s předstihem srdečně pozvat na ekumenické setkání křesťanů Brandýsa n.L. - Staré Boleslavi a okolí o letošních Letnicích. Bude se konat v sobotu 4.6.2022 od 15 hod na zahradě Rodinného klubu Klíček na adrese Maxe Švabinského 371.

Program

- Piknik na palouku (můžete přinést něco dobrého k snědku i zapítí)
- Program pro rodiny s dětmi
- Společná bohoslužba slova

Prožijme spolu skutečnost, že jednota církve není jen prázdným sloganem a pozvěme i své přátele a známé, kteří třeba ještě žádné Letnice neprožili.

Těšíme se na vás!

Pořadatelé: ŘKC, ČCE, ČČSH, CASD, CB

PUTOVNÍ KAPLIČKA

Panny Marie Zázračné medailky v naší farnosti

Kaplička Panny Marie přichází do naší farnosti, aby posvěcovala naše domovy a vyprošovala nám potřebné milosti. Tato kaplička bude navštěvovat rodiny nebo jednotlivce, kteří budou mít o ni zájem. V konkrétní rodině, která ji přijme zůstane týden. Členové domácnosti se tak mohou spolu setkávat při společné modlitbě. Po týdnu pak bude kaplička putovat do další domácnosti.

„Udělej ze své domácnosti svatyni Panny Marie, Matky Boží.“

Od této chvíle vás ona sama bude navštěvovat ve vašich příbytcích, protože si přeje vnést do našich životů útěchu, kterou nám vždy nabízí. Ona si přeje, abychom si sedli blízko k ní a rozmlouvali s ní. Tento dialog lásky a důvěry nás povzbudí a pomůže nám proměňovat naše životy.

Ti, kteří budou chtít přijmout kapličku Panny Marie, ať se nahlásí u sr. Veroniky, tel. 775 190 707.

SPĚCHÁTE PO NEDĚLNÍ MŠI SVATÉ Z KOSTELA?

Hod Boží velikonoční rozezněla překrásná Missa Brevis současného nizozemského hudebního skladatele Jacoba de Haan. Provedl ji náš staroboleslavský sbor Václav pod taktovkou sbormistryně Marie Nohynkové. V závěru mše jsme mohli slyšet známé Aleluja z oratoria Mesiáš barokního

skladatele Josepha Handela.

A co se nestalo? Polovina účastníků mše svaté se při odchodu kněze a jeho asistence zvedla z lavic a odcházela. Jejich spěch trochu rušil provedení skladby a mohlo to vypadat, že si neváží snahy zpěváků a hudebníků, kteří dlouhou dobu pečlivě docházeli na večerní zkoušky, aby svým

uměním podtrhli slavnostní bohoslužbu. A co my ostatní, kteří chtěli vnímat a prožít hudbu, která zněla ke cti a slávě vzkříšeného Krista?

Často je mi upřímně líto, když jako varhanice dohrávám poslední dvě závěrečné sloky písně a vidím v monitoru, že lidé předčasně odcházejí a nezpívají a nahlas se baví. V mnohých kostelích se věřící ještě modlí ke svatému archandělu Michaelovi a Chválu Nejsvětější Svátosti Oltářní. Ve Staré Boleslavi to také bývalo zvykem a ticho prohlubovalo povznesení mysli.

Jana Lukášková

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

1.5. (neděle)	Třetí neděle velikonoční
2.5. (pondělí)	památka svatého Atanáše, biskupa a učitele církve
3.5. (úterý)	svátek svatých Filipa a Jakuba, apoštolů
6.5. (pátek)	památka svatého Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8.5. (neděle)	Čtvrtá neděle velikonoční
14.5. (sobota)	svátek svatého Matěje, apoštola
15.5. (neděle)	Pátá neděle velikonoční
16.5. (pondělí)	svátek svatého Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka
22.5. (neděle)	Šestá neděle velikonoční
26.5. (čtvrtek)	slavnost Nanebevstoupení Páně
29.5. (neděle)	Sedmá neděle velikonoční
30.5. (pondělí)	památka svaté Zdislavy
31.5. (úterý)	svátek Navštívení Panny Marie

APOŠTOLÁT MODLITBY KVĚTEN 2022

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za víru mladých

Modleme se za mladé lidi, povoláné k plnosti života, aby v Marii nacházeli vzor naslouchání, hloubky rozlišování, odvahy, víry a odhodlání ke službě.

Národní úmysl: Za dobrovolníky ve farnostech

Modleme se za všechny, kteří přispívají k životu farností, aby je Bůh posiloval a dával jim radost ze služby.

PŘEPIŠTE DĚJINY

Václav svatý, jak se komu hodí
aneb obrazy středověku v nás

středa **25. 5. 2022 • 18.00** hodin

bazilika svatého Václava, Stará Boleslav

hosté

prof. Michal Stehlík a PhDr. Martin Groman, Ph.D.
proběhne natáčení jednoho dílu podcastu Přepište dějiny
a diskuse o dějinách a veřejném prostoru

• • • **Vstupné 100 Kč** • • •

Vstupenky v předprodeji v Informačním a kulturním centru ve Staré Boleslavi

📍 **Jungmannova 468, Stará Boleslav** ☎ **312 313 312**

od úterý 26. dubna 2022, v den konání akce od 17.00 na místě.

www.staraboleslav.com • FB: PoutniMistoStaraBoleslav

POUTNÍ MÍSTO STARÁ BOLESLAV KALENDÁŘ AKCÍ • LÉTO 2022

pátek
3
červen

Musica Angelika Moderna
festival pěveckých sborů
18.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
10
červen

Noc kostelů
Těšíme se na Vás na noční návštěvě
našich kostelů, program připravujeme.

čtvrtek
16
červen

Koncert ZUŠ v ambitech
18.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
1
červenec

Noční prohlídka
22.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

sobota
2
červenec

Prohlídka baziliky
nepřístupné prostory
15.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
15
červenec

Noční prohlídka
22.00, bazilika sv. Václava

víkend
23-24
červenec

Pocta Rudolfa II.
Připomeneme si 470. výročí narození
císaře Rudolfa II. a kdoví, třeba najdeme
společně kámen mudrců.

neděle
24
červenec

Čtení v ambitech
Ve spolupráci s Knihovnou E. Petišky.
18.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
5
srpen

Noční prohlídka
22.00, bazilika sv. Václava

pátek
12
srpen

Noční prohlídka
22.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

sobota
13
srpen

Prohlídka baziliky
nepřístupné prostory kostela
15.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

neděle
14
srpen

Varhanní koncert
s prohlídkou varhan
18.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

pátek
19
srpen

Noční prohlídka
22.00, bazilika sv. Václava

sobota
27
srpen

O století zpět
Přeneseme se do 20. a 30. let minulého
století, připomeneme si staroboleslavské
osobnosti a užijeme si módní přehlídku
s hudbou a poté koncertem s tancem.

neděle
28
srpen

Varhanní koncert
s prohlídkou varhan
18.00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Informace a předprodej vstupenek: Informační a kulturní centrum Stará Boleslav, Jungmannova 468/4
www.staraboleslav.com • FB: PoutniMistoStaraBoleslav • tel.: 312 313 312

Na noční prohlídky a prohlídky nepřístupných prostor je nutná rezervace na tel. 312 313 312.
Sledujte, prosím, naše stránky, ohledně podrobností a případných změn či doplnění.

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.
Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz
Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.*